

Nieuwsbrief

Familie Bijkerk naar Suriname — op zoek naar thuis

nr. 3 // september 2011

Afscheid in een roes

Drukke en spanning waren twee kernwoorden van de laatste dagen in Nederland. We hebben afscheid genomen van hen met wie we zolang hebben opgetrokken in familie-, vrienden- en gemeentekring. Hartelijkheid en betrokkenheid hebben we ontmoet. Bedankt daarvoor! Het versterkte ons geloof in de roeping naar Suriname en gaf vreugde als we aan de

nieuwe toekomst dachten. Hoewel we alles meemaakten, mensen de hand drukten en met hen spraken over het komende vertrek en de nieuwe taak die wachtte, ver-

keerden we in een roes. We voelden niet werkelijk dat we zo snel zouden vertrekken, een periode zouden afsluiten en ingaan.

Een tijd van wachten, een tijd van ontvangen. Inmiddels zijn we in 'Anderland'. Het land waar we zijn geweest voor oriëntatie, waarover we zoveel hebben gedacht, gesproken, gelezen. Zus Anja heeft een enorme bijdrage geleverd aan de gezelligheid in de eerste drie weken. Niet alleen onze spullen, maar ook wijzelf, hebben een heerlijk (t)huis in Suriname. Tot onze verbazing vertelde Mark ons al na twee weken: "Ik woon hier veel liever dan in Nederland!".

Zweet en stof

Het geluid van de wasmachine en het water van een lopende douche is hier vrijwel altijd te horen. Wassen doe je hier vaak. Je lichaam plakt altijd van het zweet. Kleding gebruik je hooguit een

dag. De volgende dag durf je het niet meer aan te trekken vanwege de zweetlucht en de geelbruine kleur van stof en zand. De lange, droge tijd is begin augustus aanbroken en dat verergert de hoeveelheid stof.

Jezus roept de kinderen

"Klop, klop, klop, tik, tik, tik, Noach bouwt een heel groot schip," klinkt het uit een aantal

kindermonden. Zo'n 15 kinderen uit de omgeving verzamelen zich op zondagmiddag om een Bijbelverhaal te horen van zuster Windy. Zij is een

kinderwerkster uit Nederland en organiseert samen met de familie Fekkes het kerkenwerk. De buurt is vergelijkbaar met de Amsterdamse wallen. Deze kinderen groeien op te midden van drugs en seks. Hier horen ze over de Heere Jezus, Die hen niet te vuil vindt om te ontvangen. Bidt u mee voor deze kinderen?

Een groot voor u en jou

We zullen elkaar langere tijd niet zien, maar weet dat de woorden en kaarten met ons zijn meegegaan en dat jullie voortleven in onze herinnering. We wensen jullie alle goeds toe en gedenk Suriname en ons gezin in het gebed. Meer informatie over ons leven in Suriname kunt u vinden op www.szos.nl.

Een hartelijke groet van ons allen, Andy & Jacoline, Roeland, Mark, Daan, Stefan en Elise

In dit nummer:

- **Afscheid in een roes**
- **Een dag uit het leven van...**
- **Vorbereidingen tweejaarlijkse Bijbelconferentie**
- **From the left hand seat**
- **Van de penningmeester**
- **Van de kinderen: Roeland**
- **Even voorstellen: Elly de Reus**

Surinaams volkslied

God zij met ons Suriname,
Hij verheff' ons heerlijk land.
Hoe wij hier ook samen kwamen,
aan Zijn grond zijn wij verpand.
Werkend houden w' in gedachten,
recht en waarheid maken vrij.
Al wat goed is te betrachten,
dat geeft aan ons land waardij.

Een dag uit het leven van...

Het is maandagmorgen en één voor één komen de mensen van de Surinaamse Zendings Vliegdiens binnen. Ik stel ze u even voor: Rinia, onze boekhoudster, vluchtplanner en receptioniste, Richard en Andrew, onze onderhoudsmonteurs, Charlie en Martinus, de laders en hangarhulpen. En last but not least: Steeven, de piloot. Niet tot de vaste ploeg hoort Anand, ook een piloot. Als het druk is, kunnen we op hem terugvallen als *backup*-piloot. Als het hele team aanwezig is en we geen vroege vlucht hebben, beginnen we de week met Bijbelstudie, zingen en gebed. Als *program manager*

mag ik hierin voorgaan. Een mooie, maar ook verantwoorde taak. Als we tijd hebben, nemen we de week door, zodat we alle belangrijke zaken goed voor ogen hebben. Zo ook deze maandagmorgen. Als we bijna aan het eind van de agenda zijn, gaat ineens de telefoon: een *emergency*. We moeten met spoed naar Washabo, zo'n vijftig minuten vliegen naar de grens met Guyana. Terwijl we wachten op de medische begeleiding voor een vrouw met haar baby, maken we het vliegtuig gereed voor de vlucht. Het is rustig weer en we vliegen op een hoogte van ongeveer twee kilometer. Dat is net boven de wolken vandaag. We hopen dat het kindje niet al te jong is, zodat we op de terugvlucht opnieuw hoogte kunnen maken. Met een baby met ademhalingsmoeilijkheden moet je laag blijven en daar is het veel onrustiger vliegen. Als we aankomen blijkt het kindje gelukkig al wat ouder te zijn. We worden verast door een tweede patiënt

die mee moet: een hoogzwangere vrouw met complicaties moet met spoed naar het ziekenhuis. Daar hadden we niet op gerekend. We rekenen het startgewicht opnieuw uit en bekijken of we van deze korte

baan, met rugwind en het laatste modderige deel van de baan weg kunnen komen. Dat wordt spannend. We spreken af dat als we halverwege (dat is bij die palmboom daar...) niet op 75% van onze *take-off* snelheid zitten, we de start afbreken. Als we naar het uiterste puntje van de baan rijden, geeft Steeven al volgas in de bocht, we keren 180 graden en starten onze aanloop in de voorgeschreven richting. De snelheidsmeter komt naar ons gevoel maar heel traag van zijn plaats en als we bij palmboom zijn, hebben we precies de uitgerekende snelheid. Het vliegtuig komt los en met maar enkele meters marge razen de boomtoppen onder ons door. Steeven en ik halen opgelucht adem, terwijl het vliegtuig naar kruishoogte klimt.

Als ik achterom kijk, zie ik de zwangere vrouw huilen. Tranen rollen over haar wangen terwijl ze naar buiten kijkt vanuit de achterste stoel. Wat zou er in haar omgaan? Alleen naar de stad om helemaal alleen te be-

vallen van haar kindje. Man en kinderen bleven achter in Washabo. Terwijl ik haar vriendelijk toeknik, komt er een brok in mijn keel als ik me in haar probeer te verplaatsen. Het enige wat we kunnen doen is haar een aangename vlucht bieden, wetend dat dit soort vluchten vaak levensreddend zijn. De moeder- en kindsterfte is namelijk erg hoog in het binnenland.

Zodra we radiocontact kunnen maken, vragen we onze thuisbasis om een ambulance op te roepen voor onze patiënten. Ik kijk nog eens achterom: de verpleegkundige controleert met zijn stetho-

scoop de ademhaling van het kindje. De vrouw huilt nog steeds.....Als we aankomen staat de ambulance gelukkig al gereed.

Er is nog een reden waarom ik deze vluchten erg kan waarderen. Soms maak je nogal frustrerende dingen mee en dan zijn dit opstekers. Een medische vlucht, zomaar een fijn gesprek met een evangelist uit de stad, een goede ontmoeting in het binnenland. Dan weet je weer waar je het voor doet, mag doen, eigenlijk.

Activiteitenkalender

- Wilt u een presentatie laten verzorgen over het werk van de familie Bijkerk en de SZOS voor uw vereniging, club of welk verband dan ook? Neem dan contact op via info@szos.nl.

- Neem eens een kijkje op www.szos.nl — Actueel.

Vorbereidingen tweejaarlijkse Bijbelconferentie

Iedere twee jaar wordt er in een centraal gelegen dorpje een Bijbelconferentie georganiseerd. Hierbij worden honderden Indianen uit onbereikbare gebieden opgehaald en gebracht naar het dorp dat de organisatie op zich neemt. Dit jaar zal de conferentie in Palumeu worden gehouden (23 tot en met 25 september). Pastor David is naar het kantoor van de Surinaamse Zendingsvliegdiens gekomen om organisatorische en logistieke knopen te ontrafelen. Voor de SZV brengt

de conferentie veel werk met zich mee. We vliegen dan wederom met twee zespersoons Cessna's naar alle betrokken dorpen. Maar ook de benzine,

de onderhoudsmonteurs en de laders moeten ingevlogen worden. Kortom een drukke tijd. Om een indruk te geven wat deze conferentie voor de Indianen betekent: sommige Indianen kunnen de dure vluchten (hoewel wij die deels sponsoren) niet betalen en gaan er varend en lopend naar toe. Er zijn er die meer dan een maand onderweg zijn. Drie dagen Bijbelconferentie en dan weer meer dan een maand teruglopen! Wat hebben wij over voor de dienst van de Heere?

From the left hand seat

Half juli zou het klaar zijn: de nieuwe passagiersruimte van de Surinaamse Zending Vliegdiens. 12 augustus was het dan zover. Na wat "extra stimulans" was de ruimte zover gereed dat we hem officieel in gebruik konden nemen. Het bestuur was uitgenodigd, en ook onze oudste klanten: Roy en Margret. Roy heeft jaren met vrouw en kinderen onder de Indianen gewoond en gewerkt. Als zending verkondigde hij niet alleen het Evangelie, maar leefde dat ook voor. In die tijd vertaalde hij ook de Bijbel in het Trio, een van de Indianentalen die daar gesproken wordt. Roy en Margret, beiden zo'n zeven-

tig jaar, doen hun werk nu vanuit de stad, nog steeds met een gloed, die veel zendingen kenmerkt. We vonden dat Roy, die al veertig jaar gebruik maakt van de diensten van SZV, het lintje moest doorknippen. Dat deed hij graag. Het "kippenhok" is niet meer. Een nieuwe ruimte met veel glas, en bovendien met airco, moet het wachten van onze passagiers veraangename. Roy memoreerde dat hij er altijd naar verlangde om zo snel mogelijk naar 8.000 voet te stijgen. Daar is de temperatuur heel wat aangener dan in de hangar met zijn stalen dak en een temperatuur van tussen

de 35 en 40 graden Celsius. Nadat de voorzitter het personeel had toegesproken en hartelijk bedankte voor de inzet bij de bouw van de vertrek- en aankomstruimte, gaat één van de bestuursleden, tevens dominee, voor in gebed. Hij draagt deze ruimte op aan de Heere en bidt dat de mensen die hiervan gebruik gaan maken de aanwezigheid van God mogen ervaren tijdens hun verblijf. Hij vraagt of de passagiersruimte middellijk mag bijdragen aan het werk in Gods Koninkrijk. En zo, met het verlangen naar de zegen van de Heere, nemen we deze ruimte in gebruik.

Van de penningmeester

Met het vertrek van Andy en Jacoline naar Suriname is er ook voor de SZOS in financieel opzicht een nieuwe fase aangebroken. Vanaf juli 2011 vindt maandelijks financiële ondersteuning plaats van € 3.250. Om duurzaam ondersteuning te kunnen geven, is het nodig om

minimaal maandelijks dit bedrag te ontvangen. Momenteel wegen de ontvangsten echter nog niet op tegen de kosten. Wel zien we dat de giften (zowel maandelijks als incidenteel) toenemen. Onze dankbaarheid hiervoor is groot. We mogen zien en vertrouwen dat de Heere

Zijn werk voltooit. Op Zijn tijd en naar Zijn bestemde plan zal het zendingswerk bijdragen aan de uitbreiding van Zijn Koninkrijk. Het is adembenemend en wonderlijk groot, dat Hij ons daar op zoveel verschillende manieren voor wil inzetten.

Van de kinderen: Roeland

Hallo allemaal,
In de eerste weken heb ik meegewerkt met het verhuizen en de container leeggehaald en bedden en kasten, tafel en stoelen in elkaar gezet. Een paar weken later kon ik aan het werk. Hoe ging ik naar m'n werk? In de eerste week ging ik met de taxi. Sommige taxi's kwamen niet opdagen. Dat was niet echt leuk. In de tweede week moest ik met de bus en dat is in Suriname ook een verhaal apart! Wat doe ik op m'n werk? Nu kijk ik nog in het

bedrijf en loop ik met iemand mee. Ik wil graag slijper worden bij DIBA SUR (machinehandel). We verkopen machines en repareren die ook. Ik ben bezig m'n rijbewijs te halen, maar ik moet nog een werkgeversverklaring hebben. Die moet ik dan afgeven bij burgerzaken. Dan kan ik met mijn rijbewijs beginnen en dan wil ik in het bedrijf nog meer certificaten halen. Ik ben ook nog naar de Hermitage Mall geweest (winkelcentrum).
Groet, Roeland

Even voorstellen: Elly de Reus

Mijn naam is Elly de Reus, ik woon in Rhenen, dus op een behoorlijke afstand van Leerdam en de familie Bijkerk. Inmiddels is die afstand tot hen voor ons allen gelijk en veel groter geworden. Althans de letterlijke afstand.

Ik ben altijd verpleegkundige geweest, in meerdere takken van de gezondheidszorg en op meerdere plaatsen in ons land. In 2009 ben ik met pensioen gegaan, ik werd toen 62 jaar en had 46 jaar in goede gezondheid mogen werken. Een voorrecht. Momenteel ben ik in een particuliere zorgsituatie werkzaam voor gemiddeld 14 uur per week.

Ik ben betrokken bij de TFC doordat ik Jacoline ken. Ik had het genoeg met haar te mogen werken bij RST Zorgverleners van 2003 tot 2006. We werkten samen bij de afdeling gespecialiseerde gezinsverzorging, een betere naam is gezinsbegeleiding. Nadat ik van werkkring veranderde, bleven we altijd contact houden. Vorig jaar juli werd ik door Jacoline en Andy gevraagd deel uit te gaan maken van de TFC met als aandachtsgebied het psychosociaal welzijn van hen.

Zoals u zult begrijpen, hebben we binnen de TFC ieder een eigen aandachtsgebied, maar steunen we elkaar als team bij alle voorkomende activiteiten en in de zorg rondom het gezin van Andy en Jacoline. Dat is ook belangrijk; er is veel te doen. Sinds de familie in Suriname woont, is het voor ons ook zoeken naar de beste manier van contact en ondersteuning. Wat een zegen is het te mogen weten dat door alles heen, waar ter wereld ook, de weg tot de Heere open is en blijft door het gebed.

Van harte vragen we u hen, maar ook ons als TFC, te gedenken in het gebed. Ik las hierover in een zendingsbrochure: "betrokkenheid voedt ons gebed en onze gebeden stimuleren ons in onze betrokkenheid." Beide zijn onmisbaar nodig voor Andy, Jacoline en de kinderen bij hun mooie, maar ook moeilijke werk. Als u in de gelegenheid bent daadwerkelijk met ons als TFC mee te doen dit mooie werk mogelijk te maken, mag ik u dan vragen contact met ons op te nemen? Vrijwilligers heb je nooit teveel en vele handen maken licht werk. Van harte aanbevolen.

Woonadres:

Fam. A.L. Bijkerk
Magnesiumstraat 10
fam.bijkerk@gmail.com
Paramaribo, Suriname
Telefoonnr. 06 37 118 118
(binnenlands tarief)

Verjaardagen

18 januari	Jacoline
09 maart	Andy
25 april (2002)	Daan
23 mei (1999)	Mark
11 juli (2008)	Stefan
4 oktober (1992)	Roeland
7 november (2009)	Elise

Stichting Zendingsondersteuning Suriname (SZOS)

Oud Schaik 34
4141 JB Leerdam
Rabobank nr. 1608.87.208

penningmeester:
Marten Hulleman
administratie@szos.nl

Informatie over SZOS?
www.szos.nl of info@szos.nl

Nieuwsbrief ontvangen?
nieuwsbrief@szos.nl
Liever per post?
secretaris TFC:
Corine Both
0345 633989